

5. Femte anbringende: Afgørelsen tilsidesætter artikel 113, stk. 7, i forordning (EU) nr. 575/2013⁽⁴⁾ og princippet om en beregning af bidraget, der tager passende hensyn til risikoen, idet afgørelsen på sagsøgeren anvender en forholdsmæssig multiplikator for IPS-indikatoren. En differentiering mellem institutterne for så vidt angår IPS-indikatoren er som følge af den omfattende beskyttelsesvirkning af en IPS i strid med ordningen og vilkårlig.
6. Sjette anbringende: Artikel 6, 7 og 9 i den delegerede forordning (EU) nr. 2015/63 og bilag I hertil strider mod trindhøjere retsregler, bl.a. idet de tilsidesætter princippet om en beregning af bidraget, der tager passende hensyn til risikoen, proportionalitetsprincippet og princippet om en fuldstændig hensyntagen til de faktiske omstændigheder.
7. Syvende anbringende: Afgørelsen tilsidesætter sagsøgerens frihed til at oprette og drive egen virksomhed i henhold til chartrets artikel 16 samt proportionalitetsprincippet, idet de risikojusteringsmultiplikatorer, der er blevet lagt til grund, ikke er i overensstemmelse med sagsøgerens gode risikoprofil, som er bedre end gennemsnittet.
8. Ottende anbringende: Afgørelsen tilsidesætter chartrets artikel 16 og 20 samt proportionalitetsprincippet og retten til en god forvaltning, idet der er sket åbenbare fejl ved sagsøgtets udøvelse af adskillige skønsbeføjelser.
9. Niende anbringende: Artikel 20, stk. 1, første og andet punktum, i den delegerede forordning strider mod artikel 103, stk. 7, i direktiv 2014/59/EU⁽⁵⁾ og mod princippet om en beregning af bidraget, der tager passende hensyn til risikoen.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 af 15.7.2014 om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringsselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles afviklingsfond og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT 2014, L 225, s. 1).

⁽²⁾ Rådets forordning nr. 1 om den ordning, der skal gælde for Det europæiske økonomiske Fællesskab på det sproglige område (EFT 1958, 17, den danske specialudgave: serie I bind 1952-1958 s. 59 — 59).

⁽³⁾ Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/63 af 21.10.2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU for så vidt angår ex ante-bidrag til afviklingsfinansieringsordninger (EUT 2015, L 11, s. 44).

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26.6.2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT 2013, L 176, s. 1).

⁽⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15.5.2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT 2014, L 173, s. 190).

Sag anlagt den 28. juni 2022 — Bayerische Landesbank mod Afviklingsinstansen

(Sag T-397/22)

(2022/C 380/11)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Bayerische Landesbank (München, Tyskland) (ved advokaterne H. Berger og M. Weber)

Sagsøgt: Den Fælles Afviklingsinstans (Afviklingsinstansen)

Sagsøgerens påstande

— Afviklingsinstansens afgørelse truffet den 11. april 2022 om fastsættelse af ex ante-bidrag til Den Fælles Afviklingsfond for 2022 (SRB/ES/2022/18), herunder bilagene hertil, annulleres, for så vidt som den anfægtede afgørelse, herunder bilag I, II og III hertil, vedrører sagsøgerens bidrag.

— Afviklingsinstansen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Subsidiært, for det tilfælde, at Retten måtte lægge til grund, at den anfægtede afgørelse er retligt ikke-eksisterende som følge af, at sagsøgte ikke har anvendt det korrekte officielle sprog, og annulationssøgsmålet derfor ikke kan antages til realitetsbehandling, idet det er uden genstand, har sagsøgeren nedlagt følgende påstande:

— Det fastslås, at den anfægtede afgørelse er retligt ikke-eksisterende.

— Afviklingsinstansen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for appellen har appellanten fremsat ni anbringender, der i det væsentlige er identiske med eller svarer til de i sag T-396/22, Landesbank Baden-Württemberg mod Afviklingsinstansen, fremsatte.

Sag anlagt den 28. juni 2022 — Deutsche Bank mod Afviklingsinstansen

(Sag T-398/22)

(2022/C 380/12)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Deutsche Bank AG (Frankfurt am Main, Tyskland) (ved advokaterne H. Berger og M. Weber)

Sagsøgt: Den Fælles Afviklingsinstans (Afviklingsinstansen)

Sagsøgerens påstande

- Afgørelse truffet af Afviklingsinstansen den 11. april 2022 om fastsættelse af ex ante-bidrag til Den Fælles Afviklingsfond for 2022 (SRB/ES/2022/18), herunder bilagene hertil, annulleres, for så vidt som den anfægtede afgørelse, herunder bilag I, II og III hertil, vedrører sagsøgerens bidrag.
- Afviklingsinstansen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat seks anbringender.

1. Første anbringende: Afgørelsen tilsidesætter begrundelsespligten i henhold til artikel 296, stk. 2, TEUF og artikel 41, stk. 1, og artikel 41, stk. 2, litra c), i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«) og den grundlæggende ret til effektiv retsbeskyttelse i henhold til chartrets artikel 47, stk. 1, idet der foreligger begrundelsesmangler, navnlig i forbindelse med sagsøgtes anvendelse af flere skønsmålinger tillagt ved lov, og idet oplysninger om de andre institutter ikke offentliggøres, således at en domstolsprøvelse af afgørelsen er praktisk umulig.
2. Andet anbringende: Afgørelsen tilsidesætter artikel 4 i gennemførelsesforordning (EU) nr. 2015/81⁽¹⁾, sammenholdt med artikel 69 og 70 i forordning (EU) nr. 806/2014⁽²⁾ samt chartrets artikel 16, 17, 41 og 52, for så vidt som Afviklingsinstansen har fastsat det årlige målniveau for 2022 til 14 253 573 821,46 EUR; Subsidiært strider artikel 69 og 70 i forordning (EU) nr. 806/2014 mod trin højere retsregler.
3. Tredje anbringende: Artikel 6, 7 og 9 i den delegerede forordning (EU) nr. 2015/63⁽³⁾ og bilag I hertil strider mod trin højere retsregler, bl.a. idet de tilsidesætter princippet om en beregning af bidraget, der tager passende hensyn til risikoen, proportionalitetsprincippet og princippet om en fuldstændig hensyntagen til de faktiske omstændigheder.